

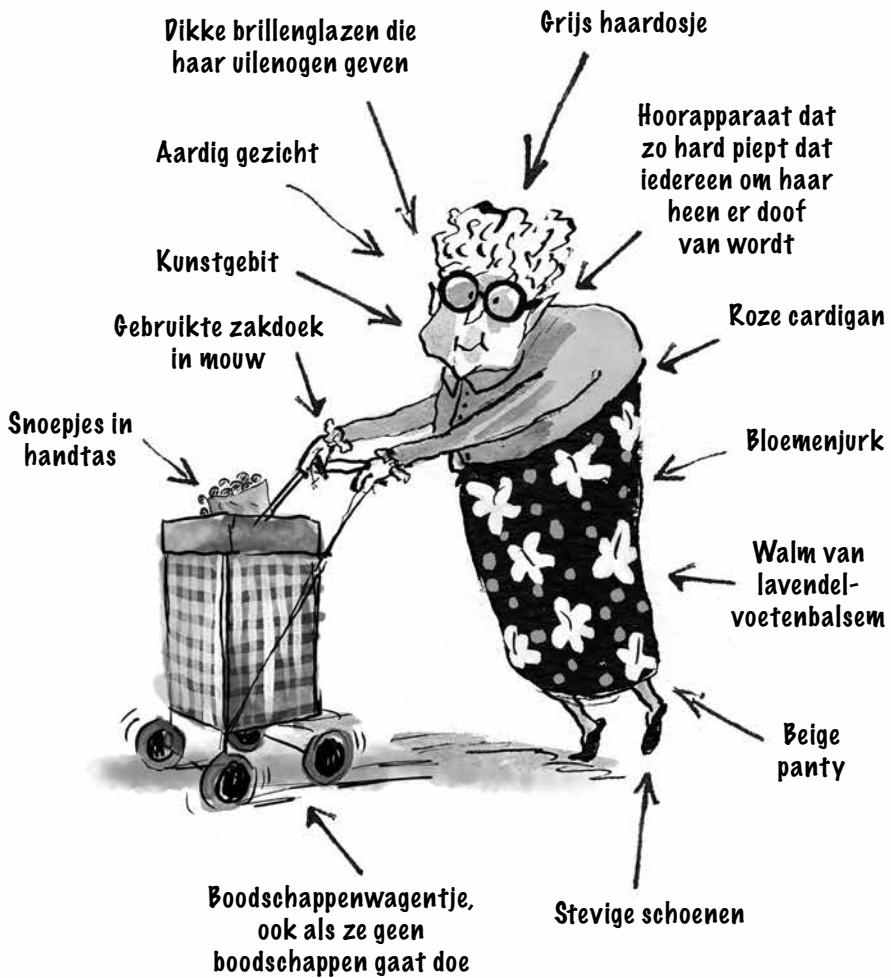

Kool?' klonk een stem achter Ben.

De jongen stond op de begraafplaats bij de grafsteen van zijn oma. Ze was een jaar geleden gestorven en Ben legde een prachtig boeket met **kool** voor haar neer.

Ben draaide zich om en keek recht in een bekend gezicht. Het was Edna, oma's nicht. Hij had haar vorige kerst voor het eerst gezien bij de begrafenis en ze waren een soort van vrienden geworden.

Nu bracht Ben haar elke week een bezoekje in het verzorgingstehuis om te kletsen, meestal over oma. De oudjes keken altijd uit naar zijn komst, omdat hij vaak een handje hielp als er problemen waren met de leidingen.

Edna zag eruit als een typisch omaatje.

‘O, hoi Edna,’ zei Ben. ‘Wat doet u hier?’

De oude dame had een rode roos in haar hand en een verdrietige glimlach op haar gezicht.

‘O! Tja, liefje, ik kom hier eens per week om een roos op het graf van mijn overleden echtgenoot te leggen. Waarom heb jij een boeket met **kool** bij je?’

‘Voor oma. Daar was ze dol op.’

Edna kreeg een droevige blik in haar ogen. ‘O ja, ik herinner mij die geluiden als ze bij me op de thee kwam nog goed.’

‘**Kool** kan toch niet praten!’

‘Nee, ik bedoel het geluid van je oma’s billenfloepsies als ze kool gegeten had. Zoals ...’

‘Een kwakende eend!’ riep Ben.

‘Ik had het niet beter kunnen zeggen, liefje!’

‘**KWAK! KWAK! KWAK!**’ deed hij na terwijl hij rondliep op het pad en kwaakte bij elke stap.

De twee barstten in lachen uit.

‘**HAHA!**’

Een traan rolde over zijn wang naar beneden. Ben wist niet of het een blijde of een verdrietige traan was. Waarschijnlijk een beetje van beide. De dood van oma was het hardst aangekomen bij Ben. Ondanks het leeftijdsverschil waren ze hechter met el-

kaar dan wie dan ook in de familie. Toen ze stierf, had Ben het gevoel dat de wereld stilstond. Maar die stond niet stil. Ze bleef gewoon draaien. Ben deed alle dingen die hij altijd deed, zoals:

- tanden poetsen ...
- naar school gaan ...
- in bad gaan ...
- huiswerk maken ...
- en lezen in **DAG LOODGIETER**.

Maar hij miste haar de hele tijd. Het leek wel of een deel van hem samen met oma verdwenen was.

‘Ik weet niet waarom ik huil,’ snikte hij.

Edna haalde een gebruikte zakdoek uit haar mouw en droogde Bens tranen ermee.

‘Omdat je van haar hield. Verdriet is de prijs die je betaalt voor de liefde. En o, lieve hemel, jij was haar oogappel! Ze was dol op je, Ben. Bleef maar over je praten!’

De jongen tuurde naar de lucht. ‘Denk je dat oma nu naar ons kijkt?’

‘Daar ben ik zeker van,’ antwoordde Edna. ‘En ik denk dat ze heel trots is als ze ziet wat voor een lieve jongeman je wordt en dat je zo goed voor mij en mijn leidingen zorgt.’

‘Oma was heel speciaal. Ze was niet zoals andere oma’s. Ze was mijn ...’

Ben haperde. Hij had bijna ‘**oma boef**’ gezegd!

‘Je wat, liefje?’ vroeg Edna.

‘Niks,’ mompelde Ben. Hij moest oma’s geheimen geheimhouden. Zelfs voor haar beste vriendin Edna. Niemand wist van oma’s dubbelleven als de internationale juwelendief **DE ZWARTE KAT**. Of tenminste, niemand anders dan *Haar Majesteit de Koningin*, die hen die noodlottige nacht op heterdaad betrapte toen ze haar *kroonjuwelen* wilden stelen uit de Tower.

‘Wat wilde je zeggen, liefje?’

‘Dat vertel ik je wel een andere keer,’ antwoordde Ben. ‘Ik zie je zondag op de gewone tijd.’

‘Ik zet het **SCRABBLEBORD** klaar! Denk jij aan de **pepermuntsnoepjes?**’

‘Doe ik!’

Toen Ben de begraafplaats verliet, zwaaide Edna hem glimlachend na. Daarna legde ze de rode roos op het graf van haar overleden echtgenoot.

Op dat moment zag Ben een **zwarte** **kat** achter oma's grafsteen vandaan sluipen.

Ze bewoog zich voort als een panter. De kat draaide zich om, keek de jongen recht aan en miauwde.

‘MIAUW!’

Ben liep terug om de kat te aaien, maar die verdween even snel als ze verschenen was. Ze sprong op de stenen muur die de begraafplaats omsloot.

En met nog een sprong

was het dier

verdwenen.

